

GÉCZI JÁNOS

Hat versszak, tájképpel és férfialakkal

Úgy írja meg,

hogyan megfesse közben, lehető
legkevesebb terhet okozva
a világnak, karbonsemlegesen

befejezze a kivágott almafa
növekedését, váltakozó
sűrűségű tintával és nedves
tollvonással nyíljon a virága,
növekedjék gömbölyded gyümölcse

ezer módon ismerje miként is
idézzék meg a lombárnyék alatt
vöröslő haját

ne leplezze el a szavakban
az ujjai nyomát s a tolla
bárdolatlan sercegését

arccal forduljon bár a papírhoz,
ki követni akarja, a ráhajló
fejét, a csupasz tarkót is lássa.
Az elbicsaklott hurokárnyékban
nyugtalanság van

ne az elnyűtt hegyoldal a rajnyi
megragadó tintacsöppel, a nő
világítson az almalomb alól,
ahogyan kinéz a szövegképből,
valamennyi részletét feladva,
csodálkozva rá.

Arról, hogy két hullám között milyen a csönd

A fényképed tisztázta, megvizsgált
és segített megérteni téged.
Az alma általad mell lett, puha
suna a sonkakagyló s a metán
molekulája háromszöglapok
alkotta tetraéder. Ábrázolt,
nagy szakértelemmel, hogy belőled
ám elorozzon egy dimenziót.
Szerettem figyelni azt, amiként
látlak. Remete piktorként. Őrült
vadkanként. S a jelenléted miként
marad a válaszaiddban változatlan.
Azt, hogy jelentéktelen maradtam,
amint a sós part, hová elnyúlni
érkeztek a hosszú hullámok.